

**En Søragesang
i anledning
den store Ildebrand
som overgik
Ladestedet Namsos,
Den 27de Juni 1872,
Ved hvilken Ulykke 95 Huse foruden Brygger og Pakboder
i et Tidsrum af 4 Timer blev et af Ilden jevnet Grus.
Forfattet af Ludvig R. Berg.
Tilkjøbs hos Bogtrykker Berg i Christiansund,
Øvregade.**

1. I Venner dyrebare! Betænk hvor godt det er
At alting tage vare, og Herren have kjær,
Thi snart kan Faren hende, og vi bedrøvet staa;
Han da sin hjælp vil sende, og Trøst derved vi faa.

2. Fornylig en Ulykke Hjem søgte Namsos By
Den mange haardt vil trykke, Dem har ei Hus og Ly,
Endel har derved mistet Sin' Penge og sit Gods,
Skjønt tappert dem nok kjempet At modstaa Farens Trods.

3. En Ildebrand hjem søgte Det vakkre Ladested,
og Alt hvad Ilden mødte, I hast blev styrtet ned
En Østenvind der blæste Og Ilden greb om sig,
Der fands ei noget Fæste, Den var ustandselig.

4. De faa Brandsprøiter sattes I kraftig Virksomhed
Snart Vand de monne fattes, Dem rømme maa sit Sted
med hast sig Ilden slynged, Fra et til andet Hus,
Dem før hinanden klynged, Nu ligger i et Grus.

5. Ja Bryggerne paa Stranden Dem samme Skjebne faae

At bli et Rov for Branden Og op i Luer gaa,

En Galeas antæntes Om bord var penge bragt,

I hast den nu opbrændte Og Alt blev ødelagt.

6. En Kjøbmandsbod der brændte, hvor der var

henlagt Krudt,

I Luften strax den sprængtes, med et forfærd'ligt Skud

I hast nu over Vaagen Brandstumper kastes hen

Og fluks antændte Skogen; hvor frygteligt min Ven.

7. Selv Kirken maatte bukke For Ildens Flammehav

Den stod der som en Dukke, nu er en Askegrav,

Ja mange ved den Branden fik ret et Sorgens Bud,

Men godt Folk brug Forstanden Og bed til Herren Gud.

8. Exempler vi vel have Paa Bønnens store Magt,

Naar vi i Biblen blade Og giver nøie agt,

Hvem hjalp Profeten Daniel Da han blandt Løver var,

Det vist var Gud Imanuel Som hørt hans Bønner har.

9. Ja mange vil vist klage, at de sit Gods har mist,

Naar Herren sit vil tage, hvad skal jeg kalde mit,

Thi Nøgne er vi skabte Og i en Kiste bars vi bort,

Det som vi kalder vores Det er vel laante Gods.

10. Tænk om den Ildebranden Indtruffet nys før Jul,

hvor skulde da de Arme har søget Ly og Skjul,

Da maaske Sne og Kulde Og skarpen Norden Vind

Har Tudet paa vor Rude Og jaget Folket ind.

11. Nu dem sig haver seiret Ved Veiens Bredder op,

Men mange fik vist feiret En Faste i sin Krop,
For Fødemidler brændte Aldeles uden Bræk,
Thi ingen paa dem tænkte Og søge saa dem væk.

12. Som oftest det sig hender I slik Omstændighed,
At man kun søger redde Sin Peng' og herlighed,
Thi vi er saa indtagen Udaf det Jordisk Guld',
At vi det ei vil miste, Selv udi Dødens Stund.

13. Saa snart nu Faren spurgtes, Til fjerne Steder hen,
Da mangen Sjel vel rørtes, Og Gaver bragtes dem,
Selv Militair-Ungdommen, Paa Steinkjærs Exerplads,
Gir omtrent 70 Daler Til den brandlidte Plads.

14. Nu Nøden monne være Afhjulpen for en Tid,
Tak dem I godtfolk kjære, For der's Barmhjertighed,
Tænk det nu Gud mon være, Som rørte Hjerterne saa
At der en Skjærv vil yde Til dem som brandlidt gaa.

15. I Retten blev befundet At Ilden kom derved,
En Gut Fyrstikker tændte, Og samme kastet ned,
Snart Flisene antændtes Og Gutten løb sin Vei
Istedetfor at varsle, han ud paa Gaden fløi.

16. Hvor mangengang har ikke Ildsvaade skeet derved
At Børn med en Tændstikke, I Gulvet har sig legt,
Og Huset snart i Luer Og Børnene brændt ind,
Nar vi paa dette tænker, Vi gyse maa i Sind.

17. Det Stedets Folkemængde Var vel et Tusinde,
Der Alle blev befængte Med Oversukelse,
Da Raabet Ildløs hørtes Nok Ingen tænkte paa

At Byen skulde styrtes, I Røg og Luer gaa.